

RAAD VAN STATE

afdeling Wetgeving

advies 75.422/1
van 21 februari 2024

over

een ontwerp van ministerieel besluit ‘tot vaststelling van het
kwaliteitsborgingssysteem voor grondstoffen’

Op 22 januari 2024 is de Raad van State, afdeling Wetgeving, door de Vlaamse minister van Justitie en Handhaving, Omgeving, Energie en Toerisme verzocht binnen een termijn van dertig dagen een advies te verstrekken over een ontwerp van ministerieel besluit ‘tot vaststelling van het kwaliteitsborgingssysteem voor grondstoffen’.

Het ontwerp is door de eerste kamer onderzocht op 15 februari 2024. De kamer was samengesteld uit Marnix VAN DAMME, kamervoorzitter, Brecht STEEN en Annelies D’ESPALLIER, staatsraden, Michel TISON, assessor, en Ilse ANNÉ, griffier.

Het verslag is uitgebracht door Kristine BAMS, eerste auditeur-afdelingshoofd.

Het advies, waarvan de tekst hierna volgt, is gegeven op 21 februari 2024.

*

1. Met toepassing van artikel 84, § 3, eerste lid, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, heeft de afdeling Wetgeving zich toegespitst op het onderzoek van de bevoegdheid van de steller van de handeling, van de rechtsgrond, alsmede van de vraag of aan de te vervullen vormvereisten is voldaan.

*

STREKKING VAN HET ONTWERP

2. In het decreet van 23 december 2011 ‘betreffende het duurzaam beheer van materiaalkringlopen en afvalstoffen’ (hierna “materialendecreet” genoemd) wordt bepaald wanneer een afvalstof niet langer als afvalstof wordt beschouwd (artikel 36 van het materialendecreet) en wanneer een stof die of een voorwerp dat het resultaat is van een productieproces dat niet in de eerste plaats bedoeld is voor de productie van die stof of dat voorwerp, als een bijproduct en niet als een afvalstof kan worden aangemerkt (artikel 37 van het materialendecreet). Voor materialen waarvoor geen specifieke criteria bestaan en die niet bestemd zijn om te worden ingezet als brandstof, kan de houder een zelfbeoordeling uitvoeren op basis van de voorwaarden, vermeld in de voornoemde artikelen 36 of 37 (artikel 40, § 2, van het materialendecreet).

De zelfcontrole wordt nader geregeld in artikel 2.5.1.1 van het besluit van de Vlaamse Regering van 17 februari 2012 ‘tot vaststelling van het Vlaams reglement betreffende het duurzaam beheer van materiaalkringlopen en afvalstoffen’ (hierna “VLAREMA” genoemd) als onderdeel van een kwaliteitsborgingssysteem dat ook voorziet in een externe controle door een certificatie-instelling. Dat kwaliteitsborgingssysteem heeft tot doel de garantie te bieden dat de milieuhygiënische kwaliteit van de grondstoffen in overeenstemming is met het VLAREMA en in voorkomend geval met de voorwaarden die worden vermeld in de grondstofverklaring.

3. In het om advies voorgelegde ontwerp van ministerieel besluit worden de eisen vastgelegd waaraan de zelfcontrole moet beantwoorden (artikelen 2 tot 6), worden de voorwaarden bepaald waaraan de certificatie-instelling moet voldoen (artikel 7), en worden de aanvraag van het certificaat en de taken van de certificatie-instelling geregeld (artikelen 8 tot 10). Tot slot worden “[d]e bepalingen van afdeling 2.5.1 van het Vlarema” in werking gesteld op een nader te bepalen datum (artikel 11). De inwerkingtreding van het ontworpen ministerieel besluit vormt het voorwerp van artikel 12 van het ontwerp, zij het alsnog zonder vermelding van de desbetreffende datum.

Bij het ontworpen ministerieel besluit is een bijlage gevoegd die het “eenheidsreglement bouwstof” bevat dat van toepassing is voor de certificatie van grondstoffen die worden toegepast in of als bouwstof en waarvoor in de grondstofverklaring een kwaliteitsborgingssysteem is opgelegd of waarvoor de grondstoffenproducent vrijwillig kiest voor certificatie.

RECHTSGROND

4.1. In de aanhef van het ontwerp wordt onder de rubriek “Rechtsgronden” verwezen naar artikel 2.5.1.2, § 2, laatste lid, en artikel 2.5.1.2, § 3, laatste lid, van het VLAREMA¹ en, wat de decretale grondslag van die bepalingen betreft, naar artikel 5 van het voornoemde materialendecreet van 23 december 2011.

4.2.1. In artikel 2.5.1.2, § 2, laatste lid, van het VLAREMA, wordt de minister opgedragen om de vereisten te bepalen waaraan de zelfcontrole moet voldoen. Luidens artikel 2.5.1.2, § 3, laatste lid, van het VLAREMA, bepaalt de minister de voorwaarden waaraan de certificatie-instelling moet voldoen en op welke wijze de externe controle die ze uitvoert, moet uitgevoerd worden.

Het om advies voorgelegde ontwerp van ministerieel besluit bevat diverse voorschriften die niet kunnen worden ingepast in één van de voornoemde bepalingen van het VLAREMA. Dit is het geval voor de volgende bepalingen:

- artikel 7, tweede lid, voor zover erin wordt vermeld dat “[h]et certificatiereglement (...) ook een sanctieregeling [bevat] bij tekortkomingen en inbreuken”;
- artikel 7, zevende lid, dat voorziet in een regeling betreffende een overlegstructuur die de Openbare Vlaamse Afvalstoffenmaatschappij (OVAM) dient op te richten met het oog op de opvolging van een eenheidsreglement² en waarbij de certificatie-instelling ertoe wordt verplicht eraan deel te nemen;
- artikel 7, achtste lid, voor zover de certificatie-instelling wordt gemachtigd om op te treden tegen elk misbruik van het certificaat door de certificaathouders;
- artikel 7, negende lid, waarin wordt voorzien in een meldingsplicht ten aanzien van de certificatie-instelling;
- artikel 8, eerste en tweede lid, die betrekking hebben op het indienen van een aanvraag tot het verkrijgen van een certificaat voor de grondstof en op de in die aanvraag op te nemen gegevens;
- artikel 8, tiende lid, dat een regeling bevat met betrekking tot het instellen van een beroep bij OVAM tegen de beslissing van de certificatie-instelling;
- artikel 8, elfde lid, dat de gevallen regelt waarin de grondstoffenproducent geen beroep kan doen op een andere certificatie-instelling;
- artikel 10 voor zover erin niet zozeer de wijze wordt bepaald waarop de certificatie-instelling de externe controle uitvoert, maar wel de gevolgen van het verslag van de externe controle worden geregeld, inclusief de mogelijkheid om tegen de beslissing van de certificatie-instelling beroep in te stellen bij OVAM en het verbod in hoofde van de grondstoffenproducent om van certificatie-instelling te veranderen;

¹ In de aan de afdeling Wetgeving meegedeelde rechtsgrondentabel wordt eveneens gerefereerd aan het laatste lid van artikel 2.5.1.2, §§ 2 en 3, van het VLAREMA. Enkel het laatste lid van de betrokken paragrafen bevat een machtiging van de minister.

² Dienvolgens kan, in de huidige stand van de regelgeving, artikel 3.4.1 van de bijlage bij het ontwerp, evenmin doorgang vinden.

- artikel 3.2 van de bijlage voor zover erin op het vlak van de op de certificatie-instelling rustende informatieplicht nieuwe regels worden toegevoegd aan artikel 2.5.1.4 van het VLAREMA;
- artikel 7.5 van de bijlage waarin de certificatie-instelling ertoe wordt verplicht een kwaliteitshandboek op te stellen “waarin alle procedures en processen beschreven staan, die ervoor moeten zorgen dat aan [het] eenheidsreglement voldaan is”;³
- artikel 10 van de bijlage betreffende de sanctiebevoegdheid van de certificatie-instelling en de daarmee samenhangende beroepsmogelijkheid die wordt geregeld in artikel 11 van de bijlage.

In zoverre de opgesomde bepalingen van het ontwerp de machtigingen aan de minister, bedoeld in het laatste lid van artikel 2.5.1.2, §§ 2 en 3, van het VLAREMA, te buiten gaan, zullen deze door de Vlaamse Regering moeten worden vastgesteld mits ervoor uiteraard een decretale rechtsgrond voorhanden is.⁴ Onder voorbehoud van wat onder randnummer 4.2.2 wordt opgemerkt, vinden de overige bepalingen van het ontwerp rechtsgrond in het laatste lid van artikel 2.5.1.2, §§ 2 en 3, van het VLAREMA.

4.2.2. Artikel 11 van het ontwerp, dat strekt tot het in werking stellen van sommige bepalingen van het VLAREMA, vindt rechtsgrond in artikel 71 van het besluit van de Vlaamse Regering van 22 december 2017 ‘tot wijziging van diverse bepalingen van het besluit van de Vlaamse Regering van 17 februari 2012 tot vaststelling van het Vlaams reglement betreffende het duurzaam beheer van materiaalkringlopen en afvalstoffen’. Luidens laatstgenoemde bepaling treedt artikel 14 van het besluit van de Vlaamse Regering van 22 december 2017 in werking op een door de Vlaamse minister, bevoegd voor het leefmilieu en het waterbeleid, vast te stellen datum.⁵

4.3. In de aanhef van het ontwerp wordt onder de rubriek “Rechtsgronden” ook nog melding gemaakt van artikel 5 van het materialendecreet. Die bepaling verleent aan de Vlaamse Regering de bevoegdheid om materialen aan te duiden en voorwaarden te bepalen voor het gebruik of verbruik ervan en om voor bepaalde materialen nadere regels vast te stellen met het oog op het waarborgen van hun traceerbaarheid, hun verwerking en hun rechtmatig gebruik. Het artikel strekt de bepalingen van het VLAREMA waarop het om advies voorgelegde ontwerp van ministerieel besluit is gesteund, evenwel niet tot rechtsgrond. Artikel 2.5.1.2 van het VLAREMA vindt integendeel wel rechtsgrond in artikel 40, § 2, van het materialendecreet, dat luidt:

“Voor materialen waarvoor geen specifieke criteria bestaan en die niet bestemd zijn om te worden ingezet als brandstof, kan de houder een zelfbeoordeling uitvoeren op basis van de voorwaarden, vermeld in artikel 36 of 37. De Vlaamse Regering kan regels

³ Voor zover het gebruik van het kwaliteitshandboek tevens een verwerking van persoonsgegevens impliceert, moet worden verwezen naar de opmerking onder randnummer 10.

⁴ De Vlaamse Regering zal hierbij met toepassing van artikel 20 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 ‘tot hervorming der instellingen’ gebeurlijk een beroep kunnen doen op haar algemene bevoegdheid om de decreten uit te voeren. De minister beschikt uiteraard niet over een bevoegdheid van die aard.

⁵ Artikel 14 van het besluit van de Vlaamse Regering van 22 december 2017 voegt in hoofdstuk 2 van het VLAREMA een afdeling 2.5 toe, die bestaat uit de onderafdelingen 2.5.1 en 2.5.2.

uitwerken waarmee de houder kan verifiëren of een bepaald materiaal niet of niet meer als een afvalstof moet worden beschouwd.”

ONDERZOEK VAN DE TEKST

Algemene opmerking

5. Het overnemen in een lagere regeling van bepalingen van een hogere regeling moet worden vermeden. Niet alleen is een dergelijke werkwijze op het normatieve vlak overbodig aangezien ze geen nieuwe norm tot stand brengt, maar bovendien kan ze tot verwarring leiden over de precieze aard van het in de lagere regeling opgenomen voorschrift en kan ze inzonderheid aanleiding ertoe zijn dat later uit het oog wordt verloren dat alleen de hogere regelgever het betreffende voorschrift kan wijzigen. Ook kan die werkwijze verwarring doen ontstaan over het ogenblik van inwerkingtreding van het betreffende voorschrift. Het overnemen van een bepaling uit een besluit van de Vlaamse Regering in een ministerieel besluit is dan ook slechts aanvaardbaar in zoverre dat noodzakelijk is voor de leesbaarheid van het besluit, in welk geval een uitdrukkelijke verwijzing naar de relevante bepaling het aangewezen middel is om de aard van die bepaling herkenbaar te houden (“overeenkomstig artikel (...) van ...”).

Vastgesteld moet worden dat het om advies voorgelegde ontwerp van ministerieel besluit, en inzonderheid de bijlage ervan, diverse bepalingen bevat die een parafrasering of een aangepaste verwoording inhouden van voorschriften die al in het VLAREMA voorkomen en die, duidelijkheidshalve, het best zouden worden aangevuld met een verwijzing naar de desbetreffende bepalingen van het VLAREMA.

Zo wordt in artikel 1, derde lid, van de bijlage vermeld dat het reglement tot doel heeft de garantie te bieden dat de milieuhygiënische kwaliteit van de grondstoffen in overeenstemming is met de bepalingen van het VLAREMA en met de voorwaarden voor de grondstoffenproducent zoals vermeld in de grondstofverklaring. Deze bepaling vormt een parafrasering van artikel 2.5.1.1, § 1, van het VLAREMA.

De informatieplicht in hoofde van de certificatie-instelling die wordt geregeld in artikel 3.2 van de bijlage heeft betrekking op de in artikel 2.5.1.4 van het VLAREMA bedoelde informatieverstrekking. Mits erin geen nieuwe regels zouden worden toegevoegd aan het bepaalde in artikel 2.5.1.4 van het VLAREMA,⁶ wordt het verband met de laatstgenoemde bepaling beter op een meer expliciete wijze tot uitdrukking gebracht in artikel 3.2 van de bijlage.

In artikel 4.2 van de bijlage wordt bepaald dat, door het verlenen van het certificaat, de certificatie-instelling verklaart dat de conformiteit aan het eenheidsreglement bouwstof van alle grondstoffen en mengproducten regelmatig wordt nagegaan. Dit gebeurt op basis van de zelfcontrole van de certificaathouder en de externe controle van de certificatie-instelling

⁶ Zie immers de opmerking in verband met de rechtsgrond onder randnummer 4.2.1.

overeenkomstig de bepalingen van het reglement. Deze bepaling parafraseert wat reeds uit artikel 2.5.1.3, § 3, derde lid, van het VLAREMA voortvloeit.

Artikelsgewijze opmerkingen

Aanhef

6. Rekening houdend met hetgeen in dit advies is opgemerkt omtrent de rechtsgrond en onder voorbehoud van de daarbij opgeworpen knelpunten, dient onder de rubriek “Rechtsgronden” van de aanhef van het ontwerp, te worden geschreven:

“Dit besluit is gebaseerd op:

- het decreet van 23 december 2011 betreffende het duurzaam beheer van materiaalkringlopen en afvalstoffen, artikel 40, § 2, ingevoegd bij het decreet van 26 februari 2021;
- het besluit van de Vlaamse Regering van 17 februari 2012 tot vaststelling van het Vlaams reglement betreffende het duurzaam beheer van materiaalkringlopen en afvalstoffen, artikel 2.5.1.2, § 2, laatste lid, ingevoegd bij het besluit van de Vlaamse Regering van 22 december 2017, en artikel 2.5.1.2, § 3, laatste lid, ingevoegd bij het besluit van de Vlaamse Regering van 22 december 2017;
- het besluit van de Vlaamse Regering van 22 december 2017 tot wijziging van diverse bepalingen van het besluit van de Vlaamse Regering van 17 februari 2012 tot vaststelling van het Vlaams reglement betreffende het duurzaam beheer van materiaalkringlopen en afvalstoffen, artikel 71.”⁷

7. De rubriek “Vormvereisten” (niet: “Vormvereiste”) moet nog worden vervolledigd met de vermelding van het advies van de Gegevensbeschermingsautoriteit.

Tevens moet als volgt worden verwezen naar het advies van de Raad van State:

“- De Raad van State heeft advies 75.422/1 gegeven op 21 februari 2024, met toepassing van artikel 84, § 1, eerste lid, 2°, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.”⁸

Artikel 1

8. In artikel 1 van het ontwerp worden het “Vlarema” en het “Vlarel” omschreven. Het is niet duidelijk waarom daarbij geen gebruik wordt gemaakt van de afkortingen “VLAREMA” en

⁷ In de verwijzing naar de rechtsgrond biedende bepalingen, onder de rubriek “Rechtsgronden” in de aanhef van een ontwerp, dient melding te worden gemaakt van de nog van kracht zijnde wijzigingen die in het verleden aan de betrokken bepalingen werden aangebracht (Omzendbrief VR 2019/4 ‘betreffende de wetgevingstechniek’, aanwijzing 63, 3°).

⁸ Zie de in de vorige voetnoot vermelde omzendbrief, aanwijzing 83, 4°.

“VLAREL” (in hoofdletters) aangezien die afkortingen al voorkomen in de betrokken besluiten van de Vlaamse Regering. Daarbij komt dat het uiteraard weinig logisch is om in het dispositief van het ontwerp van ministerieel besluit telkens melding te maken van het “Vlarema”, maar in de bijlage bij het ontwerp de afkorting “VLAREMA” te gebruiken. Minstens zou, ter wille van de redactionele eenvormigheid in het om advies voorgelegde ontwerp, moeten worden geopteerd voor eenzelfde citeerwijze van de betrokken besluiten van de Vlaamse Regering.

Artikel 4

9. Aan het einde van artikel 4, eerste lid, van het ontwerp, wordt bepaald dat de grondstoffenproducent bepaalt wie de conformiteit van de analyseresultaten met de voorwaarden van de grondstofverklaring controleert. Uit artikel 2.5.1.2, § 3, eerste lid, 3°, van het VLAREMA, volgt evenwel dat ook de overeenstemming met de wetgeving zal moeten worden gecontroleerd.⁹ Artikel 4, eerste lid, van het ontwerp, zal op dat punt moeten worden aangevuld.

Artikel 5

10. In artikel 5, tweede lid, van het ontwerp, wordt bepaald dat de afleveringsbon elk transport van de grondstoffenproducent naar de grondstoffengebruiker vergezelt en dat die afleveringsbon minstens de informatie moet bevatten die wordt opgesomd in het betrokken lid. Het valt niet uit te sluiten dat deze informatie betrekking heeft op persoonsgegevens.¹⁰

Krachtens artikel 22 van de Grondwet geldt voor elke verwerking van persoonsgegevens en, meer in het algemeen, voor elke inmenging in het recht op het privéleven, dat het formeel legaliteitsbeginsel dient te worden nageleefd. Doordat artikel 22 van de Grondwet aan de bevoegde wetgever de bevoegdheid voorbehoudt om vast te stellen in welke gevallen en onder welke voorwaarden afbreuk kan worden gedaan aan het recht op eerbiediging van het privéleven, waarborgt het aan elke burger dat geen enkele inmenging in dat recht kan plaatsvinden dan krachtens regels die zijn aangenomen door een democratisch verkozen beraadslagende vergadering. Een delegatie aan een andere macht is evenwel niet in strijd met het wettelijkheidsbeginsel voor zover de machtiging voldoende nauwkeurig is omschreven en betrekking heeft op de tenuitvoerlegging van maatregelen waarvan de “essentiële elementen” voorafgaandelijk door de bevoegde wetgever vastgesteld zijn.¹¹

⁹ In artikel 2.5.1.2, § 2, eerste lid, 3°, van het VLAREMA, wordt onder meer bepaald dat de producent minstens een controleschema opstelt dat de conformiteit van de grondstof en desgevallend van de mengsels die hij daarmee aanmaakt met de wetgeving en, als dat van toepassing is, met de voorwaarden, vermeld in de grondstofverklaring, doorlopend moet verzekeren.

¹⁰ De gemachtigde deelde in dat verband mee dat “OVAM (...) niet de verwerker van de persoonsgegevens [is] maar de certificaathouder (...) [die] zal moeten garanderen aan de voorwaarden te voldoen”. Deze verduidelijking komt niet tegemoet aan de opmerking die wordt gemaakt met betrekking tot het vereiste van een decretaal kader met betrekking tot de essentiële elementen van de gegevensverwerking.

¹¹ Vaste rechtspraak van het Grondwettelijk Hof: zie inzonderheid GwH 18 maart 2010, nr. 29/2010, B.16.1; GwH 20 februari 2020, nr. 27/2020, B.17.

In dat verband zijn zowel de Raad van State, afdeling Wetgeving,¹² als het Grondwettelijk Hof¹³ van oordeel dat ongeacht de aard van de betrokken aangelegenheid, de volgende elementen in beginsel “essentiële elementen” uitmaken: 1°) de categorie van verwerkte gegevens; 2°) de categorie van betrokken personen; 3°) de met de verwerking nagestreefde doelstelling; 4°) de categorie van personen die toegang hebben tot de verwerkte gegevens; en 5°) de maximumtermijn voor het bewaren van de gegevens.

Vastgesteld moet worden dat artikel 5, tweede lid, van het ontwerp en de erin opgesomde informatie die de afleveringsbon minimaal moet bevatten, neerkomt op het regelen van de verwerking van persoonsgegevens, hetgeen tot een vooraf tot stand gebracht decretaal kader noopt aangezien die informatie op een essentieel element van de regeling van de verwerking van persoonsgegevens betrekking kan hebben dat niet in het ontwerp van ministerieel besluit kan worden geregeld. De bepalingen van het ontwerp die dergelijke verwerking regelen, kunnen in afwachting van het tot stand brengen van het vereiste decretaal kader geen doorgang vinden.

Artikel 7

11. Luidens artikel 7, derde lid, van het ontwerp, dienen de werking en de structuur van de certificatie-instelling in overeenstemming te zijn met de norm NBN EN ISO 17065.

In het verleden heeft de Raad van State al herhaaldelijk gewezen op het probleem dat technische normen waarnaar wordt verwezen in wet- en regelgeving, niet in het *Belgisch Staatsblad* worden bekendgemaakt, dat ze niet in het Nederlands, in het Frans en zo mogelijk in het Duits zijn gesteld of vertaald en dat ze in de regel enkel beschikbaar zouden zijn tegen een bepaalde vergoeding.¹⁴

Aan artikel VIII.2 van het Wetboek van economisch recht ligt de bedoeling ten grondslag om tegemoet te komen aan het knelpunt van de ontbrekende bekendmaking van technische normen waarnaar in Belgische rechtsregels wordt verwezen. De voorschriften die zijn opgenomen in de voornoemde bepaling van het Wetboek van economisch recht op het vlak van de raadpleging en de terbeschikkingstelling van de betrokken normen zullen uiteraard moeten worden nageleefd.

Deze opmerking geldt ook voor artikel 3.1. van het in bijlage bij het ontwerp gevoegde eenheidsreglement.

12. In artikel 7, vierde lid, van het ontwerp, wordt bepaald dat de certificatie-instelling voldoende representatief dient te zijn voor de verschillende sectoren die betrokken zijn bij het

¹² Adv.RvS 68.936/AV van 7 april 2021 over een voorontwerp dat heeft geleid tot de wet van 14 augustus 2021 ‘betreffende de maatregelen van bestuurlijke politie tijdens een epidemische noodsituatie’, opmerking 101 (*Parl.St.* Kamer 2020-21, nr. 55-1951/001, 119).

¹³ GwH 10 maart 2022, nr. 33/2022, B.13.1; GwH 22 september 2022, nr. 110/2022, B.11.2; GwH 16 februari 2023, nr. 26/2023, B.74.1; GwH 17 mei 2023, nr. 75/2023, B.55.2.1.

¹⁴ Zie ook C. JENART, *Outsourcing rulemaking powers. Constitutional limits and national safeguards*, Oxford University Press, 2022, 291 p.

gebruik van de grondstoffen en dat de certificatie-instelling wordt geacht aan deze voorwaarde te voldoen “als haar structuur of haar aandeelhouderschap bestaat uit één of meer organisaties, die voldoende representatief zijn binnen de sector die bij het gebruik van grondstoffen in het Vlaamse Gewest betrokken is”.

Het is niet duidelijk wanneer organisaties voor de toepassing van de ontworpen bepaling zullen worden geacht “voldoende representatief [te] zijn binnen de sector”, noch op welke wijze of door wie dat zal worden beslist. Ter wille van de rechtszekerheid zou de bepaling op dat punt moeten worden verduidelijkt.

Deze opmerking geldt ook voor artikel 3.1. van het in bijlage bij het ontwerp gevoegde eenheidsreglement.

Artikel 11

13. Artikel 11 van het ontwerp dient aan te vangen als volgt: “De bepalingen van afdeling 2.5.1 van hoofdstuk 2 van het VLAREMA, ingevoegd bij ...”¹⁵ in plaats van “De bepalingen van afdeling 2.5.1 van het Vlarema, ingevoegd bij ...”.

Bijlage

14. Aan het einde van artikel 1, eerste lid, van de bijlage, lijkt de zinsnede “of waarvoor de grondstoffenproducent vrijwillig kiest voor certificatie” ervan uit te gaan dat een grondstoffenproducent over een keuzemogelijkheid beschikt inzake certificatie. Dergelijke keuzemogelijkheid valt evenwel niet af te leiden uit artikel 2.5.1.1. van het VLAREMA, waarin de gevallen worden bepaald waarin het kwaliteitsborgingssysteem verplicht is. Er kan hieraan in het eenheidsreglement geen afbreuk worden gedaan.

¹⁵ Zie ook, wat het gebruik van de afkorting “VLAREMA” betreft, de opmerking onder randnummer 8.

15. In artikel 1, achtste lid, van de bijlage, wordt bepaald dat het certificaat wordt afgeleverd per exploitatie, per mobiele installatie of per standaardverwerkingsproces op een bouw- en sloopwerf. In artikel 2.5.1.2, § 3, derde lid, van het VLAREMA, wordt evenwel bepaald dat dergelijk certificaat wordt afgeleverd per grondstof en per productie-eenheid. De voornoemde bepaling in de bijlage zal hiermee in overeenstemming moeten worden gebracht.

Dezelfde opmerking geldt voor artikel 4.1 van de bijlage.

DE GRIFFIER

DE VOORZITTER

Ilse ANNÉ

Marnix VAN DAMME